Desposseïda

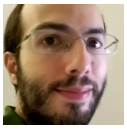

Per JoanM el dj., 31/01/2019 - 21:00

Estaves arraconada. Una cantonada discreta, amb el vas a la mà, demanant. Eres vella, tant, que em feia mal passar de llarg sense perdre'm en la teva mirada i frenar el pas. Jo senzillament sortia per distreure'm, havia agafat mal de cap de tant treballar amb l'ordinador. No buscava complicar-me la vida, però tu me la complicares recordant-me el cec vora el camí de Jesús, i per això vaig reconèixer Déu rere aquella teva petita i anciana figura. Encara al teu costat, el marit estès a terra, dormint entre cartrons i alguna manta. El fred era punyent. Vaig preguntar per tu, vaig mirar-te a la cara. M'explicares amb mots difícils com n'eres de desposseïda. Primer de tot, de la llengua: només sabies rumanès, desconeguda en terra estranya. La segona despossessió era evident: no teníeu llar. Feia mesos que us veia en diferents racons, ombres al marge de la roda de la vida. Amb gestos i paraules poc intel·ligibles em vas indicar la tercera despossessió, responent-me sobre la teva família: assenyalaves el teu ventre per expressar que no havia pogut sortir-ne cap fill. Quan vaig sentir la quarta vaig pensar que no hi havia dret, que calia canviar aquell canal de televisió, però no estava mirant cap documental: eres cega d'un ull, i el teu marit jeia adormit degut al fort asma que carregava. Els dos teníeu... 75 anys? Potser més. Aspiraves a tornar a Romania, aquest era el teu confés desig. Però vaig aixecar els ulls al cel quan vaig comprendre la cinquena despossessió: ni a la teva pròpia pàtria, Rumania, no tenies llar. Havies heretat un petit terreny, però no tenies diners per construir-hi una casa. Eres una persona sense llar arreu del món. Eres "Sense". Sense res. Desposseïda. Aquella nit, no sabia tornar a la meva habitació... no podia.

No sé si em recordes. Vaig estar parlant amb tu aquella nit, amb tendresa. Em vas acomiadar amb un petó a l'aire... Em recordes? Cert, vaig acabar fent alguna cosa per tu enmig d'aquella gèlida nit, però no prou. Avui t'he dit adéu, he vingut perquè no siguis del tot desposseïda. Tinc el cor trencat... T'he portat flors, tant se val. Recordo ara, en la pregària, aquell verset d'Isaïes, que canvio en femení: "No et diran més «Abandonada», ni anomenaran el teu país «Desolació». A tu et diran «Me l'estimo», i a la teva terra, «Té marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. Tindràs fills i et posseiran com una jove posseeix el seu espòs. El teu Déu s'alegrarà de tenir-te, com la núvia s'alegra de tenir el nuvi." (Is 62,4-5)